

Pau Carrió debuta com a autor a 'Testimoni de guerra', dos poemes dramàtics al TNC que van rebre el Quim Masó el 2019 i s'havien d'estrenar en el Temporada Alta

Dolors per encaixar

J. Bordes
BARCELONA

Dos fotoperiodistes en situacions de conflicte proven d'encaixar la seva passió per donar veu a les situacions més dramàtiques mundials amb la seva peripècia vital. Pau Carrió construeix dos monòlegs èpics sobre les biografies de Kevin Carter i Marie Colvin. *Testimoni de guerra* es representa des de demà i fins al 31 de gener a la Sala Tallers. L'interpreten Pol López i Laura Aubert, dos còmplices amb la trajectòria de Carrió, com a exmembres de La Kompanyia Lliure (*Victòria d'Enric V i Hamlet*). L'obra, guanyadora del concurs de projectes Quim Masó 2019, s'hauria d'haver estrenat en el Temporada Alta, però la pandèmia va obligar a ajornar-ne l'estrena, a la tardor.

Colvin era una periodista que havia cobert conflictes a l'Orient Mitjà, els Balcans, Txetxènia i Timor Oriental. El 2012, seguint la guerra de Síria va

Pol López i Laura Aubert, en els papers de Kevin Carter i Marie Colvin ■ MAY ZRUCUS / TNC

morir per culpa d'una bomba, que va afectar també altres periodistes. Carter, per la seva banda, es va suïcidar quatre mesos després que se li reconegués amb el premi Pulitzer una foto icònica on es veia una nena morint de gana amb un voltor al

darrere. En les dues biografies es descobreix la necessitat de traslladar una veritat ignorada al primer món.

Aquest és el segon monòleg amb què Carrió dirigeix Pol López. L'anterior va ser *Ivan i els gossos* (2013). De fet, mentre

preparaven aquell text, Carrió ja li'n va passar un fragment. Han estudiat el fotoperiodista fins a entendre per què va voler dedicar-se a una feina tan ingrata. Carter era un sud-africà blanc en els anys de l'apartheid, volia apartar-se d'aquest privilegi i va

optar per ensenyar els horrors amb les seves fotografies. Confiava que les imatges fossin útils. Arran del Pulitzer tothom li preguntava què va passar amb aquella nena i el voltor, si la va ajudar. Ell no ho va fer: era una nena moribunda dels milers que hi

havia al país. Per Carrió, la societat procura treure's la responsabilitat ajudant la que va quedar enquadrada per la càmera, però prefereix oblidar el conflicte que afecta una col·lectivitat.

Després de Goldoni

Va ser Carrió qui va voler escriure un monòleg per a Aubert. Després de remenar possibles personatges van anar a raure a aquesta biografia. L'actriu (Carrió l'ha dirigida recentment en la comèdia *L'hostalera*, de Goldoni) ha investigat parlant amb la corresponent Txell Feixas. Segons Aubert, les corresponents de guerra es treuen la por dient-se que sempre tornaran a casa. Tots dos testimonis constaten la dificultat de compatibilitzar la seva professió amb la vida personal.

El díptic coincideix amb altres treballs amb un rerefons similar, com ara l'espectacle *El color de la llum* i *La treva*, de Donald Margulies, protagonitzada per Clara Segura. ■

Sergi Belbel s'estrena al Versus Glòries

L'autor ha escrit amb Roc Esquius 'Angle mort', una comèdia sobre el món laboral

J.B.
BARCELONA

Sergi Belbel, l'autor de *Després de la pluja* (un títol que figura en el selecte repertori de la Comédie Française) i que va ser director artístic del TNC (2006-2013), debuta al Versus Glòries amb un text escrit amb Roc Esquius i una direcció d'un històric d'Els Joglars, Lluís Elias. *Angle mort* narra la crisi en una petita empresa que ha d'acomia-

dar un dels seus treballadors. L'obra s'estrena avui i estarà en cartell fins al 21 de febrer.

L'ex-Joglars Lluís Elias dirigeix una comèdia que necessita la precisió per fer creïble l'aventura. I és que *l'angle mort* del títol fa referència a les converses paral·leles que hi ha a la sala d'espera, mentre el director va rebent els companys de feina. En aquesta comèdia, el públic no es pot avançar al que sabrà algun dels personatges, tot i que sí que podrà veure com gesticulen a l'esquena del director els membres de l'empresa. No serà fins a la segona part quan s'ani-

rà coneixent quines paraules porta implícit el moviment de la primera part. La sensació d'espais ignorats (d'angle mort) es reproduïx en una il·luminació que no permet que una ombra del despatx tapi la zona de la sala d'espera. Un treball rigorós i excessiu que ajuda a construir un mur virtual entre els dos espais que parteix l'escenari en diagonal.

La producció d'Apunta Teatre reuneix Berta Bahr, Ramon Godino, Alberto Lozano i Rafaela Rivas en el repartiment. A *Angle mort* hi ha una crisi latent i cal fer reestructuració laboral en una em-

Rafaela Rivas i Berta Bahr, en un assaig del muntatge ■ GUILLEM MEDINA

presa de pocs treballadors i de la qual mai s'arriba a saber què produeix. L'assaig del moviment, de quatre actors sempre presents a escena i que es vegi bé des de les dues grades, ha estat molt exigent.

No és el primer cop que

Belbel s'involucra en una sala petita de Barcelona: ja va dirigir *Sàpiens*, de Roc Esquius, a la Flyhard (2018). L'autor i director de la reposició d'*El mètode Grönholm* ha decidit compartir el seu coneixement a través d'un taller anome-

nat *Laboratori Peripècies* a la Sala Beckett. És en aquest espai de creació on van coincidir Esquius i Rafaela Rivas. La Versus Glòries ja ha presentat altres peces escrites per Esquius, com ara *Likes*, de Dara Teatre, i *Eli*. ■